

KORPS-MARINIERS

ARUBA, zaterdag
„Killing is my profession, Sweeping is what I do” (Doden is mijn beroep, Vegen is wat ik doe) stond tot voor kort te lezen op de t-shirts van enkele Nederlandse mariniers, die gestationeerd zijn in het kamp Savaneta op Aruba. Lekker stoer doen met zo'n hempie aan en een beetje dollen tegenover het kader, dat vonden die mariniers wel mooi.

Maar toen onze Nederlandse zeesoldaten op Aruba en Curaçao hun Britse collega's van de ene op de andere dag richting Falklandeilanden zagen vertrekken, leek het idee van oorlog en vechten ineens niet meer zo onwezenlijk.

En toen ook nog de Venezolaanse consul op de Antillen, José-Angel Oropeza Ciliberto, het op de televisie had over persmiddelen van zijn land tegenover de Nederlandse Antillen, raakte de regering in Willemstad behoorlijk overstuur.

Maar de consul verklaarde later, dat hij het alleen maar over vreedzame persmiddelen had gehad, en hij sprak schande van berichten in de Antilliaanse en Nederlandse pers, waarin de indruk werd gewekt, dat Venezuela gebiedsaanspraken zou hebben op de Nederlandse Antillen.

Maar inmiddels was het kwaad wel geschied en was het onmogelijke — een militaire inval van Venezuela — het gesprek van de dag. Ook bij de ongeveer vijfhonderd mariniers op Aruba en Curaçao, want zij zouden met die paar man en een halve paardekop het Venezolaanse leger moeten bevechten.

Nu gelooft geen mens meer in een eventuele Venezolaanse aanval, zeker niet zolang de staatkundige band met Nederland blijven onderhouden. En dat laatste betekent, dat Nederlandse mariniers in geval van nood de eilanden zullen verdedigen.

Luitenant-kolonel der mariniers Mike Heineman, de commandant van de basis Savaneta op Aruba omschijft de taak van zijn mannen als die van waakhond. „Natuurlijk, Venezuela, dat je van hier uit bij helder weer kunt zien liggen, kan met zijn artillerie de zaak gemakkelijk platschieten.

Maar dat zullen ze niet doen, want behalve dat zij zelf behoefte hebben aan stabiliteit in de regio, weten zij ook dat we niet alleen direct steun krijgen van de marine op Curaçao, maar dat er ook een speciaal legergroep van de mariniers in Nederland binnen vierentwintig uur hier is. Bovendien ga ik er vanuit, dat binnen enige uren de Amerikaanse luchtmacht ons te hulp zal komen.”

De gewone marinier op dit zonovergaten benedenwindse eiland zal dit soort geanalyseer verder een zorg zijn. Hij heeft zijn handen vol aan het volgen van het militaire programma, dat van 's ochtends zeven tot 's middags één uur wordt uitgevoerd, tenzij er natuurlijk meerdaagse oefeningen zijn op andere eilanden met Amerikaanse of Franse gevechtseenheden.

Die dagelijkse bezigheid bestaat uit heel veel lopen, instructie, schietoefeningen en, soms, het uitvoeren van landingen.

Voor de toeristen mag de royale Arubaanse zon een godsgeschenk zijn, voor de mariniers is hij soms een hel. Marinier Verhees: „Bij speedmarsen, waarbij we afwisselend hardlopen en marcheren, schuurt je ondergoed langs je huid en door het enorme zweten ontstaan er grote brandplekken tussen je benen en onder je armen. Alle poeder in de wereld is nog niet voldoende om het tegen te gaan. Ik gooi er maar alcohol op, maar het doet verdomde pijn.”

Bikkelen

Pijnlijden is trouwens een dagelijks gebeuren voor een marinier, of hij nu in de Schotse hooglanden aan het klimmen is, aan het „bikkelen” is in Noorwegen bij temperaturen van dertig graden onder nul of wordt „klaargeschoffeld” tot kikkorsman. Ook is ongeveer de helft van deze zeesoldaten parachutist. En alles onder het korps-motto „Qua patet Orbis” (Zo wijd de wereld strekt).

Het kamp Savaneta op Aruba heeft een voetbalveld met een mat van een dun laagje zand en een ondergrond van rotsstenen. Eén slijding en je bent eruit. Marinier Verhees: „Een „pleun” (landmacht) of een „vlootbaal” (marine) zou wel uitkijken op zo'n veld, maar wij zijn mariniers en laten zo'n midvoor echt niet langs ons heen gaan...”

De zeesoldaten mogen dan de andere onderdelen van de Nederlandse strijdkrachten als simpele amateurs beschouwen, dank zij „vlootbale” als bij voorbeeld een dienstdoende arts of de officier van de administratie, luitenant Peter Steenmeyer, wordt het kamp Savaneta wel draaiende gehouden.

Belevenis

Voor de dienstplichtige mariniers, die voor zo'n acht maanden naar de West gaan, is de uitzending een geweldige belevenis. Zeker als er, zoals een paar maanden geleden, grote oefeningen

Tekst en foto's:
Stephan W. van der Ven

• Nederlandse mariniers aan het „bikkelen” onder de Arubaanse tropenzone.

„Wij zijn de waakhonden van Aruba en Curaçao”

• Een landing van de mariniers vlakbij de grote olieraffinerij Lago.

plaatsvonden met de Amerikaanse mariniers op Puerto Rico en de Franse para-commando's op Martinique.

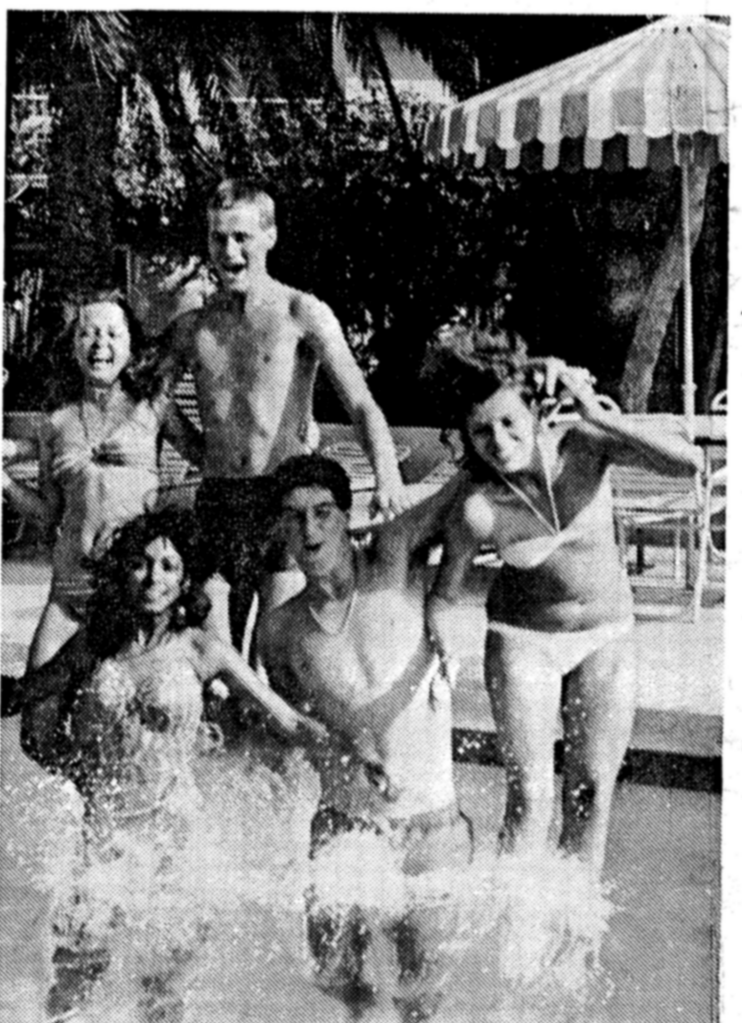
Marinier Joustra: „Al het materieel dat die Yanken inzetten... onvoorstelbaar. Helikopters, M-tracks (rupsvoertuigen) en munitie, ze gebruiken het allemaal en in massale hoeveelheden. Als er bij de Amerikanen tijdens een oefening worden moeten worden vervoerd, komt er ook echt een helikopter en niet eentje op papier. Bij ons kan er vanwege de bezuinigingen nauwelijks echt goeioefening worden met inzet van helikopters of schepen. We schieten met heel oude munitie.”

Maar omdat de Nederlandse marinier zich die Amerikaanse luxe niet kan permitteren, is hij de beste kilometervreter ter wereld.

Beste loper

Marinier Joustra: „Wat we op Martinique dag en nacht „gestompt” hebben op smalle paden langs ravijnen en in bijna niet ophoudende neergutsende tropische regenbui. We moesten op een gegeven moment een berg innemen. De Franse commando's die dat ding moesten verdedigen, hadden berekend dat we in er in twee uur lopen zouden zijn. Toen zij na drie kwartier hun posities wilden innemen, zaten wij al op de top.” Ook commandant Heineman beaamt de loopkracht van zijn mannen. „Jan Kaas” is de allerbeste loper,” zegt hij.

Maar „Jan Kaas” mag dan afgeknepen worden, 's middags gaat het groen uit en de Bermuda-broek

• De mariniers Joustra (boven) en Verhees geven „zwem-exercitie” in het zwembad van een luxe hotel.

aan en wachten de zwembaden van de hotels, waar de mariniers bijna overall welkom zijn. 's Avonds om zes uur, wanneer een aantal hotels een „happy hour” geeft en er een uur lang gratis geschonken wordt, mogen ze meedrinken. In het hotel Talk of the Town werden de mannen op een zondagavond zelfs officieel als „those famous Dutch marines” welkom geheten.

Geliefd doelwit

De vele Amerikaanse vrouwelijke toeristen aan de schitterende zandstranden zijn een geliefd militair doelwit. „Niet aarzelen en blijven kijken, gewoon eropaf en kletsen met ze,” aldus een technische tactiek-beschrijving van een gebruiende veteraan aan een net gearriveerd bleekgezicht uit Holland.

Commandant Heineman is een groot voorstander van de integratie van het korps met de plaatselijke bevolking. „Als er bij voorbeeld een actie voor een goed doel wordt georganiseerd en ze bellen me om mariniers, dan kunnen ze die meestal krijgen. Ook geven onze instructeurs zwemles aan de kinderen op het eiland.” Heineman had dan ook weinig problemen, toen het Concorde hotel met Kerstmis een groot personeelsfeest gaf en graag mariniers had om de bars en de buffet-

ten te bemannen. Hoewel het personeel een prima avond had, was er ook geen enkele marinier die met dorst naar de kazerne terug ging...

Het identiteitsbewijs van een marinier doet vaak wonderen. In de discotheek Scaramouche, waar enige dollars entreegeld moeten worden neergelegd, geeft het vertoon van een marinierspas — als het niet te druk is — vrije doorgang. En het kan ook gebeuren, dat een marinier die een vriendin of familielid op het vliegveld wil uitzwaaien, met achterlating van zijn pasje de douane langs mag. De politie ten slotte doet wel eens een oogje dicht als „Jan Kaas” zijn oude Amerikaanse bak als een tank blijkt te gebruiken.

Nasi

Het eten op de kazerne schijnt niet aan ieders verwachtingen te voldoen. Marinier Joustra: „In Doorn tijdens onze opleiding was het eten prima, maar hier is het niet best en heel vaak uit blik. Laatst zag ik hagelslag uit Holland die wit was uitgeslagen. Alleen de blauwe hap (nasi), die we op donderdag krijgen, is prima. Als er bezoekers in het kamp komen, dan kun je er onder op zeggen, dat het weer blauwe hap wordt. We krijgen wel veel sla en tomaat.” Er mag dan soms gekan-

• Een opname die bijna doet denken aan de legendarische Amerikaanse oorlogsfilm „From Here To Eternity”, marinier Verhees met zijn geliefde Andrea Schneider onder de Arubaanse tropenzone.

kerd worden, bijna alle dienstplichtige mariniers echter zijn het er wel over eens, dat acht maanden naar de West natuurlijk wel even iets anders is dan je diensttijd doorbrengen met het bewaken van een vliegveld ergens in Nederland. En Aruba is ook lang niet zo zwaar als bijvoorbeeld Noorwegen, waar spijkerhard wordt „gebikkeld”.

En als je terug in Holland bent, kun je nog eens wat vertellen. De moeder van marinier Verhees, Mieke Verhees uit Vught: „Mijn man Nol is ook bij de mariniers geweest. Die was goed voor twintig jaar verhalen. Nu mijn zoon binnenkort terugkomt, zijn ook de komende twintig jaar al vast gevuld.”